

Подъ менъ морето и надъ менъ небото.
 Отиде то, загина; хубавъ блѣнъ.
 Не ще намѣри, ахъ! духътъ ни окриленъ
 Крила тъй вихрени на тѣлото!
 Но всѣкому туй чувство е извѣстно,
 Че и душата му да полети копнѣй,
 Кога надъ насъ изъ синева небесна
 Игривата си пѣсень чучулига пѣй;
 При облаци, кога надъ върховетъ,
 Разперилъ крилѣ волниятъ орелъ се вий;
 Извишилъ се надъ равнини, морета,
 И жертвагъ къмъ родния си кѣтъ върви.

ВАГНЕРЪ.

И азъ съмъ бивалъ въ сжщо настроене,
 Но не усѣтихъ нивга туй стрѣмлене;
 Омръзватъ скоро менъ гори, ливади,
 Не трѣбватъ ми орловитѣ крила,
 Отъ книга въ книга дия азъ наслади,
 Отъ листъ на листъ летѣж като стрѣла.
 И зимни ноци весело текжтъ,
 Съгрѣва те блаженство живо;
 На нѣкой пергаментъ очи се спржтъ,
 Тогазъ небето се прѣдъ тебъ открива.

ФАУСТЪ.

У тебъ едно стрѣмлене само бди,
 И нивга другото недѣй засѣга!
 Ахъ, двѣ души сж въ моитѣ гърди,
 Една отъ друга иска да избѣга,
 Едната скопчила се за свѣта —
 Съсъ груба стрѣвъ; другата се дига
 Съсъ буренъ устрѣмъ къмъ онѣзъ мѣста,
 Отдѣ блаженство вѣчно ни пристига. —
 Изъ въздуха ако живѣятъ духове,